

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ ΤΟΥ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΤΟΥ ANDRÉ CHARPENTIER

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ένας κρυφός πόλεμος. Οι αστυνομικοί και οι ρεπόρτερ των εφημερίδων αλληλοτραγόμενοι. Μιά σκανδαλώδης επιγραφή στην αστυνομική διεύθυνση. Τα τετράποδα και οι... δημοσιογράφοι! Πώς εκδικήθηκαν οι ρεπόρτερ. Τα φανταστικά τρεματικά γεγονότα. Το Παρίσι ανάστατο. Η κηδεία του ποιητού Βερανζέρου και το κατόρθωμα του Μπράν.

ΕΤΑΕΥ των ρεπόρτερ των εφημερίδων όλου του κόσμου και των αστυνομικών, διεξάγεται, χρόνια και χρόνια τώρα, ένας κρυφός πόλεμος. Οι πρώτοι προσπαθούν ν' ανακαλύψουν μια ειδησι και να τη φέρουν στη δημοσιότητα. Οι δεύτεροι έχουν αντίθετως συμφέρον να κρύβουν τις ειδήσεις. Οι αστυνομικοί ορίζουν συνήθως στα διάφορα εγκληματικά γεγονότα τον πέλο της μυστικότητας, για να διευκολύνουν την ανάκριση στη δουλειά της. Οι ρεπόρτεροί αντίθετως, αγόρευται για πολυάριθμες αποκαλύψεις, που θα ανεβάσουν σημαντικά την κυκλοφορία του φύλλου των, προσπαθούν με κάθε τρόπο να τραβήξουν παντού, αγωνίζονται ν' αρπάξουν στα πεταχτά πληροφορίες και λεπτομέρειες, προσωριμένες να κάνουν κρότο στο κοινό.

Έτσι, κάτω από μια επιφάνεια γεμάτη τοιχομιμίες, υποκλίσεις και χαμόγελα, κρύβεται η μαίρη αλήθεια: "Οτι δεν ζωντανότα δηλαδή τα δύο κόμματα ανάμεταξού τους και τρώγονται και γκρινιάζουν παντού και πάντα, σαν τη νύφη με την πεθερά της!..."

Και τώρα τελευταία βέβαια ήμερσαν λιγάκι τα ανήμερνα αυτά θεριά: Οι αστυνομικοί!... Μά κάποτε ήσαν αλλοιούτικα τα πράγματα. Έπιπαινες, επί παραδείγματι, στους διαδρόμους του μεγάρου της 'Αστυνομικής Διευθύνσεως, στο Παρίσι;... Έ!... Η πρώτη επιγραφή που θάβλεπε στους τοίχους κολλημένη, ήταν η εξής:

*'Απαγορεύεται το πύειν και το καννίζειν...
'Απαγορεύεται η παραμονή εις τους διαδρόμους και η είσοδος εις τα γραφεία σκύλων, δημοσιογράφων και παντός είδους τετραπόδων!...*

Μά έννοια σας. Οι Παρισίνοι δημοσιογράφοι δεν έθύμωσαν. Ξέρανε τη δουλειά τους... Έχαν εκδικηθεί άλλοστε πολλές φορές, και σκληρά μάλιστα, τους αστυνομικούς και δεν θά τους έξεδιζούντο τώρα που τους έκλειναν τις πόρτες κατόπιτρα και κρομούσαν εις βάρος τους προσβλητικές πινακίδες; Σνήληθαν λοιπόν οι αστυνομικοί ρεπόρτερ σ' ένα γραφείο, συσκέφθηκαν και πήραν άψεσθίσε την άποψαί τους:

Μας άρνούνται, είπαν, το καθημερινό δελτίο των εγκληματικών συμβάντων;... Θα τά βγάλουμε και μες άπ' το μυαλό μας!...

Έτσι, κάθε πρωί, η εφημερίδες πληροφοροφούσαν με τίτλους χτυπητούς τον τρομαγμένο κόσμο για πράγματα τερατώδη: Μιά τίγρις ξέφυγε από κάποιο έπιτοβόριο κι έκανε την άμαρτηρή έμφάνισή της στο δάσος της Βουλώνης, ξεσχίζοντας δυό περιπατητές!... Κοπάδια πενιχάων λοντικιών ξεχθίζησαν από τας ύπονομους και πλημμύρησαν τα σάτσια και τους δρόμους της συνοικίας Σαιν-Ζερμαίν!... Κάποιος τραπέζιτης και πώλην ύποργός, πρωθυπουργός, πρεσβευτής και γενικός διοικητής της 'Ινδοκίνας, έβιασε τά δυό λυκόσκυλά του και σάβρασαν τον έρραστή της γυναικός του, στην πλατεία Βαντόμ!... Και ούτω καθέξής...

Άρχηγός όλης αυτής της τερατολογικής ειδησεογραφίας ήταν ο Λουί Τινέ, αστυνομικός ρεπόρτερ της περιφημης Παρισινής εφημερίδος «Φιγαρώ». Ολόκληρο το Παρίσι τρομοκρατήθηκε κρολοεικώς άπ' τις ειδήσεις αυτές και το δημοτικό συμβούλιο με τους 22 δημαρχούς των άλλων τόσων δημαρχείων της μεγαλουπόλεως αυτής, παρουσιάστηκε πολλές φορές στην Κυβέρνηση και ζήτησε την επέμβασί της...

Μά η Κυβέρνηση σταύρωσε τά χέρια της... Δήλωσε πως η συνταγματικώς έλευθερία του τύπου είναι ίσρες γι' αυτήν και δεν μπορεί να επέμβη... Το καλύτερο θά ήταν να συμφιλιωθούν τά δυό εμπόλεμα κόμματα!...

Κράτουμε μολταυτα τρεις μήνες το πατριντί αυτό. Ως που, άπρηδησμένοι οι αστυνομικοί άπ' τις μάταιες τρεχάλες των πίσω από γεγονότα φανταστικά κι άπίστορα, με σκιμμένο το κεφάλι άπ' τη γενική κατακραυγή, κατάθεσαν τά όπλα.

νημένη, μολυσμένη άπ' τον βοδρκο ως τις ρίζες των μαλλιών σου, ή θά καταπιεί λυμμένα στο νερό θειαρόσφαρτα... ή θ' αγοράζεις και συ, με τη σειρά σου, κωνιογίνες κοκορόμυαλες 'Υδόννες από κωνιογίνους και τρισαχειούς Ζάκ!...

Η ψηχή σου πέθανε — ψόφησε — όριστικά, 'Υδόννη... Ζωή σε λόγου της!... Του κορμιού σου ο θάνατος δεν με μέλλει... 'Ισα-ίσα θά παρακαλώσα να σου έχόταν γοργότερος από τον άλλον!...

Ζωή σε λόγου σου, 'Υδόννη, φτωχή, άμυαλή 'Υδόννη, ζωή σε λόγου σου!...

Ό τότε άρχηγός του τμήματος 'Ασφαλείας κ. Κοσεφέρο, εκάλισε στο γραφείο του, ένα πρωί, όλους τους αστυνομικούς ρεπόρτερ των εφημερίδων, τους τράταρε τσιγαράκι και καφέ, τους κολλημεντάρισε επιδέξια, και τάπαν ένα χεράκι, κλείνοντας τους όρους και τις συμφωνίες της άναχωχής.

Έθέλετε τώρα και το άποτέλεσμα της άναχωχής αυτής; 'Ιδού: 'Από κείνη την ήμέρα, πλάι στο πολυτελέστατο γραφείο του Διευθυντού της Παρισινής 'Αστυνομίας, ένα καμαρίνι ευρύχωρο και γεμάτο τηλεφώνια, είναι άποκλειστικά προσωριμένο για τους αστυνομικούς ρεπόρτερ των εφημερίδων...

Κάποτε πάλι ο Κάρολος Μπράν, ρεπόρτερ της Παρισινής εφημερίδος «Πρέ», περιβόητος στους δημοσιογραφικούς κύκλους για την παρομιώδη έτοιμότητα του τετραπέδατου μυαλού του, πήρε έντολή άπ' τον άρχιουντάκη του να παρακολουθήσει τη μεγαλοπρεπή κηδεία του δημοφιλέστατου ποιητού Βερανζέρου και να γράψη ένα λεπτομερέστατο ρεπορτάζ...

Όλο το Παρίσι τίμησε τη μνήμη του νεκρού ποιητού. Ήταν μάλιστα τόσο η κοσμοπλημμύρα κατά την κηδεία, όστε μόλις μπήκε ή νεκροφόρος κι' οι έπίστομοι στο νεκροταφείο του «Πιέρ Λασαίξ», ή λώρες έκλεισαν για καλά, και δύναμις γρηί άστρυφύλακων απαγόρευσε άυστηρώς την είσοδο σε όλους.

Ό Μπράν είχε από νωρίς τρυπώσει επιτήδεια ανάμεσα στους συγγενείς και στα μέλη της οικογενείας του νεκρού... Κι' έτσι, με το πρόσποο θλιμένο δηθεν, μά και με μάτι άεικνήτο, μόρσε να παρακολουθήσει το κατέδασμα του νεκρού στον τάφο, τους λόγους πούβγαλαν οι άπαραίτητοι και άναπόφευκτοι ρήτορες της περιστάσεως, και να σημεύσει στο καρνέ του και την παρκαμική ακόμα λεπτομέρεια.

— Δρόμο τώρα για την εφημερίδα μου, σκέφτηκε ο Μπράν νυτάζοντας το ρολόγι του. Ήταν 2 το άλόγευμα ή ώρα και στις 4 κυκλοφορούσε ή εφημερίδα του... Μόλις τοίμεναν δυό ώρες για να προφτάσει το τυπογραφείο... Με κλωτσιές και με σκουνητάκια διέσχισε το πλήθος κι' έφτασε στην έξωπορτα του νεκροταφείου...

Κουρασμένος, ιδρωμένος, κατασκονισμένος κι' άξιοσφρήντος, δήλωσε εκεί την ιδιότητά του στον έπί κεφαλής των φρουρών άστρυφύλακων και τον παρακάλεσε ν' άνοιξουν την πόρτα για νά φύγη. Μά πήρε την εξής απάντησι: — Όποιοσδήποτε κι' άν είστε, καλέ μου κύριε, πού είναι των άδυνάτων άδύνατον να σας άνοιξω...

Τό βλέπετε και μόνοι σας τί κοσμάκης περμιένη άπ' έξω. Άν κάνουμε πως άνοιγουμε την πόρτα, θά μας ποδοπατήσουν. Χλώμασε ο δυστυχισμένος Μπράν... Σκέφτηκε πως όσοού να διαλύσει ή 'Αστυνομία τους περιεργούς της έξωπορτας, θά περνούσε τουλάχιστον μά ώρα... Άντίο ρεπορτάζ, δηλαδή αντίο λεπτομέρειες, αντίο έννημερότης της εφημερίδος του!...

Ξαφνικά, εκεί που κόντενε ο δυστυχος να κροπήσει άπ' τη στενοχώρια του, του γοργό το μάτι είδε τη νεκροφόρο, άδεια κιιά, να στρίβει σε κάποιο πλαγιό δρομιά του νεκροταφείου. Το πολυμίχανο μυαλό του δουλέψε τότε σαν άστραπή κι' άμέσως έτρεξε, έφτασε το πένθιμο άμάξι και χωρίς να τον αντίληφθηί ο άμαξάς, χώθηκε με τρόπο σ' αυτό και τραβήξε τις μαφες κουτινές για νά μη φαίνεται.

Σε λιγάκι, από μά πλαγιή πορτοίλα, που δεν ήταν και τόσο άσφηνκτική ή κοσμοπλημμύρα μπροστά της, ή νεκροφόρος βγήκε έλεύθερα στο δρόμο. Τότε κιιά, όταν άπομακρύνθηκαν λιγάκι άπ' το νεκροταφείο, ο Μπράν, βγάζοντας απάθεστα το ιδρωμένο του κεφάλι άνάμεσα από τις κουτινές, φώναξε δυνατά:

— Χόπ!... Άμαξά!... Βάρα γρήγορα τ' άλογά σου... 'Οδός Μοντιάρτο!... Στα τυπογραφεία της «Πρέ»... Γρήγορα...

Μά ο άμαξάς της νεκροφόρου τρώμαξε κι' άντι νά χτυπήσει τ' άλόγα του, παράτησε τά γκέμια και τραβήισε στον άνωπόμομο ρεπόρτερ:

— Ποιός... ποιός είσαι συ;... Ποιό βρέθηκες εδώ;...

Μά ο Μπράν δεν είχε καιρό για εξήγησεις. Πήδησε άπ' τη νεκροφόρο, πήρε ένα άλλο άμάξι κι' έτρεξε στην εφημερίδα του.

Τό περιστατικό αυτό του Μπράν είναι αληθέστατο. Είχε μάλιστα και συνέπειες φαιδρές!... Στα γραφεία της Διευθύνσεως της 'Αστυνομίας του Παρισίου ύπάρχει ακόμα ή άναφορά του όδηγο της νεκροφόρου, ο όποιος καταγγέλλει τά έξής... προτάκουστα: «Την ήμέρα της κηδείας του ποιητού Βερανζέρου, κάποιος νεκρός, άγνωστού όνόματος και έπινούων, βγήκε από τον τάφο του και πήδησε στη νεκροφόρο την όποιαν ώδηγούσα. Ό δραπέτης αυτός νεκρός τώβαλε στα πόδια όταν ή νεκροφόρος βγήκε άπ' το νεκροταφείο, κι' έγινε άφαντος. Τά ίχνη του έχάθηκαν!... Τί άφελής, αλήθεια, που ήταν ο κοσμάκης τότε!...

